

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ A. H.**, bývajúcej v T.T., **2/ M. B.**, bývajúceho v T. a **3/ Š. B.**, bývajúceho v T., v dovolacom konaní zastúpených JUDr. Jarmilou Váňovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Gessayova 2500/37, proti odporcovi **Mesto Trenčianske Teplice**, M.R.Štefánika 611/2, v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou so sídlom v Trenčianskych Tepliciach, Šrobárova 186/9, **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi V. B.**, ktorá vec bola vedená Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 21 C 56/2008, o dovolaní navrhovateľov 1/, 2/ a 3/, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 5. septembra 2012, sp. zn. 17 Co 276/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa osobitným rozhodnutím, ktorým rozhodne o trovách celého konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd) rozsudkom z 5. septembra 2012, sp. zn. 17 Co 276/2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (súd prvého stupňa) z 26. júla 2011, č. k. 21 C 56/2008-299, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľov 1/, 2 a 3/ aby súd určil, že nehnuteľnosti v kat. území T., bližšie označené v so súhlasom súdu zmenenom návrhu, patria do dedičstva po poručiteľovi V. B.. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol ďalšie dôvody, v rámci ktorých okrem iného uviedol, že ani podľa jeho názoru niet pochybností o tom, čo bolo predmetom prevodu dňa 5. novembra 1979 medzi právnym predchodcom navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ ako predávajúcim a štátom ako kupujúcim, zastúpeným Mestským, národným výborom v Trenčianskych

Tepliciach. Zdôraznil aj správnosť záveru súdu prvého stupňa, že v danom prípade, keďže išlo o odplatný prevod do socialistického vlastníctva, nebolo potrebné schválenie prevodu nadriadeným národným výborom ani registrácia štátnym notárstvom.

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľa 1/, 2/ a 3/ podali dovolanie. Navrhli napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že postupom súdov im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Po zhrnutí priebehu konania na súdoch nižších stupňov a skutkovom a právnom rozbere veci navrhovateľa 1/, 2/ a 3/ dochádzajú k záveru, že ich právnym predchodcom uzavreté kúpnej zmluvy „vykazujú nedostatok hmotnoprávnej podmienky platnosti zmluvy“. Kúpna zmluva predmetom ktorej bola pozemnoknižná parcela č. x. vo výmere 9050 m² je neplatná pred jej neurčitosť a dodatočne vykonané úpravy v nej. Podľa navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ odvolací súd pri posudzovaní platnosti kúpnej zmluvy nesprávne („nadbytočne“) vychádzal aj z Inštrukcie Ministerstva spravodlivosti a Ministerstva poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva č. 297/64-MS-OK a č. 61516/64-MZ-PRÁV z 19. mája 1964, čím sú podľa nich „splnené podmienky dovolania aj z tohto dôvodu“. Tvrdia, že súdy nižších stupňov v odôvodnení svojich rozhodnutí sa nezaoberajú ich argumentáciou týkajúcou sa neplatnosti kúpnych zmlúv z dôvodu chýbajúceho súhlasu Okresného národného výboru v Trenčíne podľa vtedy platnej vyhlášky č. 156/1975 Zb. a riadne nevysvetlili ani to, prečo majú za to, že uvedenú vyhlášku nie je možné aplikovať na daný prípad. Navrhovateľa 1/, 2/ a 3/ majú preto za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je „zmätočné“. Súdy nižších stupňov naostatok v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne nevysvetlili, prečo sa odchýlili od konštantnej judikatúry, podľa ktorej pre posúdenie určitosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti je významný len ten prejav vôle, ktorý je vyjadrený v písomnej forme. Ak je písomná zmluva o prevode nehnuteľnosti objektívne neurčitá, je neplatná podľa § 37 ods. 1 Obč. zákonníka i v prípade, že účastníkov bolo zrejmé, ktoré nehnuteľnosti sú predmetom prevodu.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ odmietnuť, pretože je podané proti takému rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon nepripúšťa a nie sú opodstatnené tvrdenia navrhovateľov 1/, 2/ a 3/, že postupom súdov im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhol, aby navrhovateľom bola uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Vychádzal pritom z týchto zásad a ustanovení právnych predpisov:

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [vid' § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (vid' § 237 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd (aj bez zreteľa na to, čo bolo uplatnené v dovolaní) skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k týmto vadám. Navrhovatelia 1/ 2/ a 3/ vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a žiadna z týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Tvrdia ale, že v konaní odvolacieho súdu došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. S týmto ich tvrdením sa ale podľa dovolací súd nestotožňuje.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení (napríklad oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť

procesný úkon a pod.) priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany a uplatnenia jeho práv.

Navrhovatelia 1/, 2/ a 3/ uviedli, že možnosť konať pred súdom im bola odňatá tým, že súdy nižších stupňov v odôvodnení svojich rozhodnutí sa nevyrovnali s ich argumentáciou ohľadne neplatnosti kúpnych zmlúv z dôvodu chýbajúceho súhlasu Okresného národného výboru v Trenčíne podľa vtedy platnej vyhlášky č. 156/1975 Zb. a riadne nevysvetlili, prečo majú za to, že uvedenú vyhlášku nie je možné aplikovať na daný prípad a majú preto za to, že ich rozhodnutia sú „zmätočné“. Tvrdia, že súdy nižších stupňov riadne neodôvodnili ani to, prečo sa odchýlili od konštantnej judikatúry, podľa ktorej pre posúdenie určitosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti je významný len ten prejav vôle, ktorý je vyjadrený v písomnej forme. Inak povedané, navrhovatelia 1/, 2/ a 3/ v dovolaní vytýkajú súdom, že v odôvodnení ich rozsudkov absentuje dostatočne a presvedčivé odôvodnenie ich záverov, a že sa riadne nevyrovnali s ich námietkami, ktoré nedostatky zakladajú prípustnosť a odôvodnenosť ich dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne

iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil; preto v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol ďalšie dôvody. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Nemá oporu v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa tvrdenie navrhovateľov 1/, 2/ a 3/, že súd nevysvetlil, prečo mal za to, že odplatné prevody majetku ich právneho predchodcu na štát nevyžadovali schválenie príslušného orgánu (str. 7 a nasl. rozsudku súdu prvého stupňa). Súd prvého stupňa uviedol aj dôvody, z ktorých mal za to, že vymedzenie predmetu kúpy nebolo neurčité alebo nezrozumiteľné (str. 9 rozsudku súdu prvého stupňa).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňa netrpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Z odôvodnenia dovolania navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ vyplýva, že z určujúceho – obsahového – hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) z ich strany ani nejde v celom rozsahu o námietku vady v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., ale o námietku inú, ktorú navrhovatelia 1/, 2/ 3/ uvádzajú vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Do kategórie vád pri právnom posúdení veci patrí aj námietka navrhovateľov 1/, 2/ a 3/, že súdy nesprávne vyložili ustanovenie § 37 a § 39 Obč. zákonníka, vyhlášku č. 156/1975 Zb., resp., že „nadbytočne“ na danú vec aplikovali aj vyššie označenú inštrukciu ministerstiev.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné; to však v prejednávanej veci nie je.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok navrhovateľov 1/, 2/ a 3/ odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa, ktorý si v svojom rozsudku vyhradil podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodnúť o trovách celého konania osobitným rozhodnutím.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. apríla 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková